



DOBRE VIJESTI, MI SMO ŠESTI

Od početka studiranja (1997.), igrao sam u raznolikim ekipama geodetskog fakulteta. Nijedna nije ostavila na mene takav dojam kao ova posljednja. Ne možemo se pohvaliti medaljama ni nagradama, ali dogurati do šestog mjesta u sveučilišnom prvenstvu Zagreba, nije mala stvar. Uspjeh se može vidjeti i iz činjenice da prije početka same sezone Geodetski fakultet nije visoko kotirao. Naime, nismo bili među prvih 10 fakulteta u Zagrebu, odnosno nismo bili među favoritima. To govori da proteklih godina geodezija nije bila baš uvjerljiva. Osim drugog mjesta prošle godine na turniru kojeg je organizirao Farmaceutski fakultet (srednje jak), nismo imali nikakav rezultat još od 1998. kad je geodezija bila u prvoj studentskoj ligi (bili smo 7.). U sljedećih par redaka možete pročitati kako je momčad Geodetskog fakulteta uspjela napraviti korak naprijed.

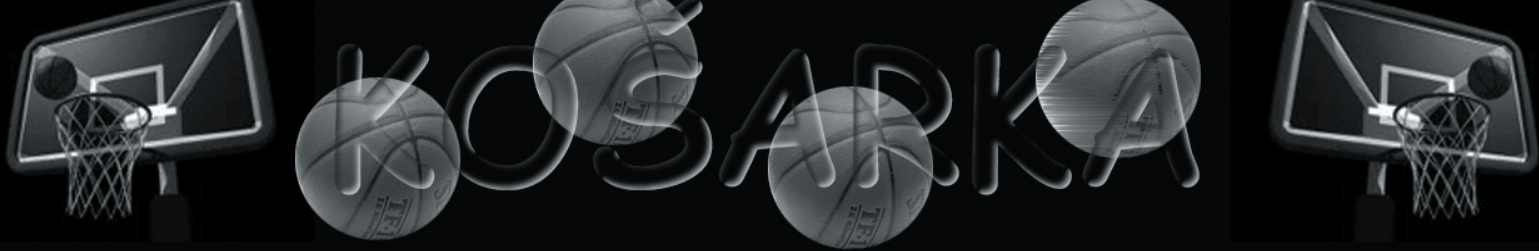
Negdje u rujnu, za vrijeme ispitnih rokova, sreo sam Ratka Medana na hodniku ispred oglasne ploče. Ratko je do tada redovito igrao za fakultet, te smo se u razgovoru dotakli te teme. Najavio je *povlačenje*, odnosno kraj igračke karijere, spomenuvši nešto kao da ne bi igrao, ali da bi on bio neka logistička pomoć, odnosno da bi se brinuo oko naizgled sporednih stvari. Isprva mi se to činilo kao šala. Poslije par razgovora uspio me uvjeriti da misli ozbiljno i da treba poduzeti neke konkretne poteze.

Osobno mi se ideja jako svidjela, te smo se uspjeli načelno dogovoriti kako bi ekipa trebala *disati*. Moram napomenuti da je u potpunosti inicijator bio Ratko. U jednom profesionalnom nastupu na kojem bi mu zavidio Pat Raily uspio je svoje ideje prenijeti ekipi. Mislim da su svi bili oduševljeni. Čuli su se komentari u stilu: «*Je's vidia ti Medana. Bit će nešta o'tog.*». U Kačićevoj smo imali termin od jednog sata tjedno, što nikako nije zadovoljavalo našu potrebu za ubacivanjem lopte kroz mrežicu. Naći slobodnu dvoranu u Zagrebu je gotovo nemoguća misija. Zvao sam sve srednje i osnovne škole na Trešnjevci i okolici. Nakon dvije potrošene telefonske kartice gotovo da sam odustao. Sasvim slučajno na jednoj utakmici na Velesajmu (hokej), mama me upoznala sa svojom prijateljicom koja ima prijatelja koji poznaje profesora tjelesnog na Pedagoškom fakultetu u Savskoj. Pa sad ti reci da nije bitno imati veze. Dvorana i nije baš bila od neke kvalitete, no ima koševu i slobodna je. Jedan problem smo riješili. Drugi problem je bio nabaviti dresove. Našli smo relativno jeftin a dobar dućan, odnosno obrtničku radnju gdje smo uz pomoć stručnjaka okvirno dizajnirali nove dresove. Boja faksa je crna, tu nema dileme. Uz malo muke uspjeli smo i napraviti logo geodetske košarkaške ekipe i to je bilo to. Zaboravio sam najbitniju stvar. Za sve to trebalo je i *iskeširati* nešto novaca.

Ne znam na koju foru, ali Ratko je uspio *izmusti* te novce od faksa. Trenirali smo dva puta tjedno. Možda treniranje nije prava riječ, već igranje na dva koša s ciljem da se što bolje upoznamo u igri, odnosno da naš trener uoči 'ko što može.



Na turniru Farmaceutskog f. GEODEZIJA osvaja 2. mj. (travanj 2002.)



Dvorana u Savskoj puno je veća od one u Kačićevoj. Pošto smo naučeni na super malu dvoranu kod nas, u ovoj smo se lagano osjećali izgubljeni. Srećom, u momčadi imamo iskusnog plejmejкера Petra Kovačevića, koji je svojim savjetima, te kratkim predavanjem ubrzao našu adaptaciju.

Došao je i taj dan 9.11. 2002. Igramo prvu utakmicu sa FKIT-om. Utakmica je bila u subotu u 10 ujutro. Lagana nervoza, te bojazan da nas se neće skupiti u dovoljnom broju. Došlo nas je 14. Nisu svi ni mogli igrati. Prva petorka: Mandić, Vojnović, Barbalić, Lončman i Kovačević. Ne moram ni spominjati da je FKIT bilo favorit. Činilo se da su uvjereni u pobjedu, što je nama dalo dodatni motiv. Prva četvrtina, dobra obrana, malo izgubljenih lopti i puno kontri. Ista stvar i druga četvrtina. Igrali smo gotovo bez greške, Lončman krade loptu, dodaje Kovačeviću koji uz dribling prolazi čuvara, dodaje Mandiću te ovaj beskompromisno zabija. Tako je to izgledalo, a mi svi ljudi. Na kraju je bilo 46:31 za nas. Kemičari su morali s nevjericom priznati poraz, a mi smo prokleta zadovoljni uvjereni u naš sljedeći trijumf krenuli pod tuševe. Sljedeću subotu čekala nas je Agronomija, koja se pokazala kao tvrd orah. Igraju solidnu obranu i pogađaju čudne šuteve. (To je ono kad pogodi u padu uz korake iz nemoguće pozicije, a ti se križaš). Nismo briljirali kao u prethodnoj utakmici, no kvaliteta je ipak bila na našoj strani, te smo ih pobijedili s 39:31. Treba još reći da smo se pojačali sa *freshmanom*, novim čovjekom na faksu, Baričevićem. Dečko ipak igra prvu HRV ligu, i ima potencijala. Zbog njega i još par talenata mogu reći da geodeziju čeka svijetla budućnost u košarci. Osigurali smo prolaz u drugi krug, te nam je još ostala utakmica protiv TTF-a. Nisu loši, no čuli smo da imaju sličnih problema kao i mi prije godinu dana, odnosno da baš ne dolaze u velikom broju na utakmicu. Pa tako je i bilo. Došla su im trojica fanatika, i službeno smo pobijedili sa 2:0. U drugom krugu čekali su nas strojari sa FSB-a. Bili su slabi. Preslabi. Pobijedili smo ih sa 55:23. Po rezultatu se vidi koliko je bilo lako proći dalje. No sljedeći protivnik bio je bolji za ligu više. Ekipa FER-a nam je tokom zadnjih par godina bila najgora noćna mora. Prošle godine, s njima smo igrali prvu utakmicu i bili u egalu do zadnje četvrtine. Nakon tog poraza, moral nam je splasnuo i više nismo bili pravi. Porazili su nas i godinu prije, a vjerojatno bi i onu prethodnu da smo igrali studentsku ligu. Jednom riječju bili smo im dobra mušterija. Što je najgore, mislim da nikad nisu bili jači nego sada. Nismo se opterećivali time prije utakmice. Bili smo dapače prilično sigurni da smo

dovoljno jaki da ih dobijemo. Najveću zaslugu tome pridonosi visoka pobjeda nad strojarima, koja nam je mogu reći dala veliku prepotentnost.

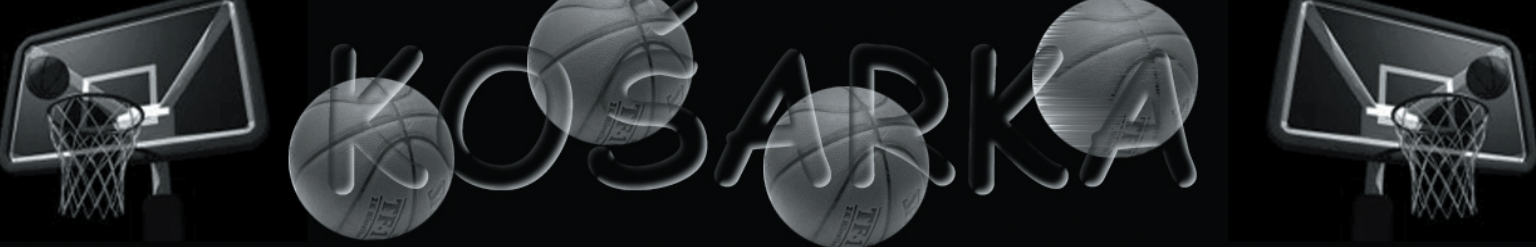
Igralo se navečer, oko šest. Lagana nervoza među nama. Nismo se stigli pristojno zagrijati jel' se utakmica prije naše odužila. Počeli smo solidno. Ušlo nam je par trica i igrali smo dobru obranu. Druga četvrtina nagovijestila je probleme. Šut je stao. Prodor pod koš je bio gotovo nemoguć, dobro su igrali kolektivnu obranu, udvajali Mandića, i agresivno igrali na sva naša dodavanja. Počele su frustracije i nepromišljeni potezi. Gubili smo lopte, šutirali nerezonske šuteve, a oni su igrali sve bolje i opuštenije u napadu. Drugo poluvrijeme, ista stvar. Već u trećoj četvrtini bilo je jasno da je gotovo. No nismo se predavali. Igralo se agresivno u obrani, pokušavalo se nešto napraviti u napadu. Na kraju je ipak bilo 29:49 za FER. Da stvar bude još gora, Barbalić je stradao u tzv. prijateljskoj vatri. Dobio je udarac laktom u zube i završio u bolnici. Kakav epilog.

Mjesec dana odmora od košarke. Ne znam bi li itko došao na utakmicu da je bila samo tjedan poslije ove. Nastavak sezone slijedio je 18. 01. 2003. Igralo se za poredak od 4. do 8. mjesta. Skupilo nas se dosta, no nije bilo Mandića i Baričevića. Ne moram ni spominjati koliko smo bili slabiji bez njih. Izgubili smo od Više policijske škole. A toliko sam se htio osvetiti policiji što mi je uzela vozačku dozvolu prošli Božić. Sljedeću utakmicu za šesto mjesto «dobivamo» sa 2:0 jer protivnik nije došao. Nije ih bilo briga. Nas je. Na kraju uzimamo šesto mjesto u Zagrebu.

Konačni poredak

- 1 GF
- 2 Promet
- 3 FER
- 4 Ekonomija
- 5 VPŠ
6. Geodezija ✓
- 7 Medicina
- 8 Agronomija





Interview : Ratko Medan

Skroman, uporan, ljubazan i uvijek spreman pomoći samo su neke od kvaliteta studenta kojeg se može sresti na hodniku fakulteta ili u računaonici 114. Njegovom voljom i zalaganjem stvorena je košarkaška ekipa kakvu sad imamo. Kako i zbog čega otkrijete u narednih par redaka.

Je li se moglo dalje u studentskom prvenstvu?

Da su se određene stvari poklopile, mogli smo, ali nisu pa nismo. Mislim da smo previše nervozno ušli u četvrtfinalnu utakmicu. Naišli smo na sjajnu momčad FER-a koja je odigrala odličnu utakmicu i zasluženo nas pobijedila. Svejedno, rezultati koji su iza nas daju nam za pravo da se ovdje radi o jednoj odličnoj ekipi koja je napravila sjajan rezultat. Biti ukupno šesti na Sveučilišnom prvenstvu smatram vrlo dobrim rezultatom, moramo biti svjesni da smo iza sebe ostavili mnogo «veće» i «jače» fakultete.

Koja je osnovna razlika ove i prijašnjih momčadi?

Zajedništvo! Od 1997., od kada sam na fakultetu, nikada se nije osjetila takva povezanost između igrača. Cijela ekipa, svih 14 igrača, dali su svoj doprinos. Neki su igrali više, neki manje, neki nisu uopće ali svaki je dao svoj obol i svaki je bio dio ekipe. Tu je razlika. Ranijih godina dešavalo nam se da na utakmice dođu samo četvorica igrača pa da ne možemo niti nastupiti. Dečki su ove godine krenuli ozbiljnije i rezultat je sam po sebi došao.

Što te potaklo na vodstvo i organizaciju oko ekipe?

Potakla me želja da ovi nadareni dečki postignu dobar rezultat na prvenstvu. Smatrao sam da igrački ne bih mogao pomoći kako mogu organizacijski pa sam se jednostavno prihvatio posla. Vjerujem da osim znanstvenih i stručnih dostignuća, i dostignuća sportaša na fakultetu daju svoj doprinos u stvaranju slike fakulteta. Upravo na tom tragu sam i odlučio reagirati te se potruditi popraviti organizaciju i omogućiti momcima da misle samo o košarci a ne o tome da li će imati dresove, termin za trening i sl.

Što misliš o treninzima ekipe? Da li bi bilo bolje da je tu profesionalni trener?

Kada bi na raspolaganju imali osobu sa stručnim znanjem košarke, vjerujem da bi sa ovim igračkim kadrom i uz još neke sitnice uspjeli učiniti korak naprijed. Moja uloga je organizacijska kako sam već rekao, da igrači ne razbijaju glave o nepotrebnim stvarima već da igraju. Da li je uopće realno za očekivati da ćemo imati nekog stručnog trenera? Nadam se da će budućnost donijeti tako nešto.

Kad smo već kod novaca, od kuda financije za dresove i dvoranu?

Odrekao sam se jednog obroka dnevno kako bi se ekipi osigurali nužni uvjeti za igru. Šalu na stranu naravno. Zaslugom studentskog zbora i njihovim pravovremenim uočavanjem problema, osigurana su nužna novčana sredstva za nesmetan rad. Prijašnjih godina ta komunikacija i oblik suradnje nisu postojali, pa smo kao ekipa bili suočeni s prehistorijskim uvjetima u kojima nam je najveća radost bila poklon najobičnijih plavih majica kratkih rukava (s logotipom Zagrebačke banke-nisu nam dali ni kune!!) koji su nam služili kao službeni dresovi. To je iza nas i nadam se da se u tu poziciju više nećemo nikada dovesti.

Dali postoji mogućnost poboljšanja uvjeta za sljedeću sezonu?

Postoje planovi i radi se na njima. Dobili smo podršku novog predsjednika studentskog zbora kojemu ćemo na početku sezone predočiti naše planove, zahtjeve itd. te vjerujem da u tom pogledu neće biti većih problema. Također moram spomenuti razgovor predstavnika veslača i nas kao košarkaške ekipe, kod dekana prof.dr.sc. Tomislava Bašića, u kojemu je bilo govora upravo o poboljšanju uvjeta rada sportskih ekipa na fakultetu. Vjerujem da ćemo uspjeti realizirati neke ideje koje su tamo iznesene.

Ima li u tim planovima mjesta za igranje i neke amaterske «haki lige», paralelno sa studentskom, koja po mom mišljenju nudi premalo utakmica?

Ta amaterska liga je jedan od načina kojim bi se vjerojatno postigla bolja kvaliteta momčadi. Također postoji mogućnost organiziranja prijateljskih utakmica s drugim fakultetima u kojima bi mogli podići našu razinu igre. Truditi ćemo se oko toga svjesni da svako dobro ulaganje daje na kraju dobre rezultate.

Hrvoje Novosel

